

hver Forbrydelse, uden Hensyn til dens indvortes Natur og uden Hensyn til, om den Paagjældende ved sit tidligere Forhold har vist, at han ikke uden Brygl kan holdes til Orden, skal kvalificere til Nedsættelse i 2den Klasse, naar højeste Fængselsstraf ikke findes tilstrækkelig, men man dog ikke vil anvende Strafarbejde. Man har vel meent, at den, der vilde være kvalificeret til Strafarbejde i de lavere Grader, et kunde ansees for god til Nedsættelse i 2den Klasse; men det maa dog nok indrømmes, at mange militaire Lovovertrædelser, selv i de højere Grader, ikke vise den Paagjældende fra den Side, at han passende kunde classificeres med dem, der ikke uden legemlig Tugt kunne holdes i Orden.

Heller ikke stemmer det med det Begreb, man nærmest maa danne sig om de i 2den Klasse Nedsatte, naar man uden videre i denne indlemmer dem, der have begaaet Forbrydelser, der i den offentlige Mening ansees for vanærende. Tyven kan maaskee som Soldat være ordentlig og slink, og passer saaledes kun slet i 2den Klasse; men dertil kommer endnu, at naar Udkastets § 42 bestemmer, at den Nedsatte efter i et halvt Aar at have ført et dadelstret Levnet, kan forsættes til 1ste Klasse, passer dette neppe paa den, der paa Grund af en i den offentlige Mening vanærende Forbrydelse er nedsat; thi den *inamia facti*, der har bevirket Nedsættelsen, maa jo stedse være tilstede, og Uregelmæssigheden her bliver end mere fremtrædende, naar det erindres, at f. Ex. 2den Gang begaaet Tyveri, der efter de borgerlige Love straffes med offentligt Arbejde, hvilket gjør den Straffede for bestandigt uærdig til at tjene i Hæren, efter Udkastets § 55 Nr. 13 kan ansees med en militair Straf, der ikke udelukker fra Tjenesten eller fra Udsigten til atter at forsættes til 1ste Klasse.

Jeg kan saaledes ikke billige Udkastets Grundsaetninger med Hensyn til Nedsættelse i 2den Klasse, hvoraf igjen Qualificationen til at kunne belægges med corporlig Tugt afhænger, og det forekommer mig derhos, at de ere i Strid med det citerede Sted i Motiverne til Disciplinarlovudkastet for Landetaten. Heller ikke „udsondres“ ifølge Lovudkastets Bestemmelser de Nedsatte fra deres Kammerater; ef-

ter den naturlige Betydning af dette Ord; tværtimod blive de, som ovenfor viist, i fuldkommen Samqvem med disse. Men det turde være muligt, at det Rigtige, nemlig en fuldkommen Afsondring, har forehavet Concipisten, som derved er kommen til at benytte et Ord, som neppe udtrykker, hvad det her skal.

De her anførte Bemærkninger lede hen til det Spørgsmaal, om det er nødvendigt at anvende militaire Straffe paa saakaldte borgerlige Forbrydelser, og saaledes tilfødsætte den Retslighed, der bør søges bevaret, hvor der ikke i de militaire Forhold er tilstrækkelig Grund til Afvigelse; thi Forandring i Forretninger indeholder ingen Grund til Forandring i Retsstilling. Hvad der har foranlediget, at man for hine Forbrydelser har valgt militaire Straffe, hvoraf Folgen bliver, at de Militaire ansees ikke ubetydeligt mildere, end Civile for de samme Lovovertrædelser, har deels sin Grund i, at den Militaire ikke ved Straffen skal tabes for Krigsmagten, deels i, at man, ved at vælge Straffe, der ikke fordre saa megen Tid til deres Fuldbrydelse, som flere af de i den borgerlige Lovgivning foreskrevne, har søgt saa lidt som muligt at bortdrage den Militaire fra Tjenesten. Men disse Grunde forekomme mig ikke tilstrækkelige til at retfærdiggjøre det Brud paa Retsligheden, som derved foranlediges. Hvad nemlig den første angaaer, da har den meget mindre at betyde nu, da Armeen ikke, som tidligere, bestaaer af Hvervede, og Tjenestetiden kun er kort, saa at den Ulempe, at en Anden, som ellers maaskee ikke var bleven udfreven, nu maa udfrires i den Dømtes Sted, ikke faaer saa Meget at betyde, foruden at et saadant Tilfælde maa sættes ved Siden af alle de andre, der kunne foranledige Udfrielse af en ellers Tjenestefri, f. Ex. Sygdom og Død; men dertil kommer endnu, at Conseqventsen af hiin Grund til at anvende militaire Straffe vilde medføre, at enhver Børnepligtig, ja endog den, der slet ikke var udfreven, for ikke at tale om den, der paa ubestemt Tid er permitteret, ikke skulde kunne ansees med offentligt Arbejde under 3 Aar, for ikke at tabes for Tjenesten; men dette er jo ikke foreskrevet, hvorimod endog den, der som Militair har begaaet en Forbrydelse, der først opdages, efter